

[Pia Kjærsgaard]

sine lejevilkår i orden, fuldstændigt som vi nutildags kender det for de områder, der er så lykkeligt fri for statsindblanding, som rejsebureauer, hvidevarer og ting, der sælges, og alt andet, hvor den private konkurrence får lov til at slå igennem.

Vedrørende det meget vigtige forbrugsgode, der hedder den menneskelige bolig, har uforstand herinde i folketinget for længst ødelagt disse forbrugervenlige tilstande, og nu har man skabt forhold for boligforbrugere, som er blevet præget af bolignød og boligåger, forhold, hvor boligerne er af en meget ringe kvalitet på grund af betonskader og andet byggesjusk. Og denne ulykkelige tingenes tilstand fortsætter under den boligminister, der praler – uden at der er ret meget at prale af – med at være medlem af en genopretningsregering, som skulle føre til, at alle de mange dårlige ting, der har ramt Danmark, skulle blive genoprettet.

Denne boligminister er nu kommet med det lovforslag, som vi har til behandling her i dag. Det er jo sådan, at man også for 1986 vil bevare tingenes tilstand, som alene oprettholdes, fordi det giver nogle vældig gode pamperhonorarer til veltjente socialdemokratiske partimedlemmer. Som forskellen mellem socialdemokratiet og firkløverpartierne udviskes, er det i øvrigt også mere og mere til fordel for konservative og venstrefolk rundt omkring i kommunerne, der for en ringe indsats uden noget som helst reelt ansvar skovler gevaldige honorarer ned i deres egne lommer. Det er den måde, som det såkaldt almennyttige, asociale boligbyggeri drives på her i landet, og det er det, som ministeren vil fortsætte i 1986.

Fremskridtspartiets holdning til et sådant lovforslag er ganske klar. Vi siger kraftigt og tydeligt nej. Vi gør det af hensyn til fremtidens lejere, vi gør det for at genindføre ordnede forhold inden for byggeriet, og vi gør det af hensyn til statskassen efter de mange år, hvor firkløverpartierne og socialdemokratiet hånd i hånd har fabrikeret disse kæmpe-mæssige underskud.

Statskassen har simpelt hen ikke råd til at fortsætte med at pøse penge ud i dårligt, ansvarsløst byggeri, sådan som boligministeren her foreslår. Vi vil gerne have tingene tilbage til den tilstand, vi havde før i tiden. Det var selvfølgelig også sådan dengang, at det kunne ske, at der indtrådte en eller anden bygge-

skade, men byggesjusk var slet ikke et ord, man havde opfundet eller havde behov for at have i sin ordbog under de forhold, der gjaldt tilbage i tiden, før staten begyndte at blande sig i byggeriet. For det var sådan, at de, der var bygherrer, ofte var håndværkere selv, som dannede et såkaldt konsortium, der i fællesskab byggede en udlejningsejendom, som derefter ejedes af murermesteren, snedkermesteren, blikkenslageren, elektrikerens, eller hvem der nu havde været med til byggeriet.

Dengang var der interesse for, at man kontrollerede, medens byggeriet foregik, at der virkelig blev bygget omhyggeligt, sådan at byggeriet blev godt og holdbart, fordi man vidste, at man selv fik den store økonomiske øretæve, hvis der var et eller andet, som gik galt, sådan at lejerne foretrak at bo andre steder end i byggeri, der var behæftet med mangler af den ene eller den anden art. Også her må man sige, at tingene er forandrede. De fortravlede medlemmer fra de gamle politiske partier, som i dag er lederne af bolig-selskaberne, har hverken tid eller indsigt til at være med til at føre kontrol med, at byggeriet kommer til at foregå på en fornuftig måde. Og hvis det går galt, så har man sikkerhed for, at så træder folketinget, eventuelt via finansudvalget, til og udreder disse hundreder af millioner kroner, som vi i de senere år har set man har betalt, fordi der har været byggeskader og byggesjusk.

Man kaster de gode penge efter de dårlige, og ofte opnår man ikke spor andet, end at de pågældende byggerier kommer tilbage med nye byggesjusktilstande efter nogle ganske få års forløb, for også med hensyn til udbedningsarbejdet gælder den fuldstændige uansvarlighed, som er det, der først og fremmest præger området inden for den sociale byggesektor. Derfor bør man i de tilfælde, hvor der allerede er opført ejendomme med byggesjusk, simpelt hen være kold og afvisende fra folketingets side og sige, at det er tab, der må konstateres. Man må gøre pinen kort, man må gøre det, at ejendommen sælges til private, gerne i form af ejerlejligheder til den pris, som den nu kan indbringe med skaden, og når man så kommer under privat ansvarligt ejerskab, så skal det nok vise sig, at så kan ejerne, fordi det er deres egen tegnebog, der er direkte i klemme, pludselig sørge for både god og billig udbedring af det bygge-